

Sygn. VPa 44/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz

Sędziowie: SSO Agnieszka Leżańska (spr.)

SSO Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa A. W. (1)

przeciwko S. M. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w R.

o sprostowanie świadectwa pracy

na skutek apelacji pozwanego S. M. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą

w R. od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku IV Wydziału Pracy z dnia

23 maja 2017r. sygn. IV P 70/16

oddala apelację.

Sygn. akt IV Pa 44/17

UZASADNIENIE

W dniu 22 czerwca 2016 roku, powód A. W. (2) złożył do Sądu Rejonowego w Radomsku pozew przeciwko S. M. (2), prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w R. o sprostowanie świadectwa pracy, a także o zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu powództwa powód wskazał, że pozwany umieścił w przesłanym mu świadectwie pracy nieprawdziwe informacje.

Pozwany w odpowiedzi na pozew złożonej do Sądu Rejonowego w Radomsku wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania sądowego w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 maja 2017 roku, wydanym w sprawie IVP70/16, Sąd Rejonowy w Radomsku sprostował pkt 4 ppkt 2) świadectwa pracy z dnia 27 maja 2016 roku wydanego A. W. (1) przez S. M. (1) w ten sposób, że po słowach „korzystał z urlopu bezpłatnego” wpisał treść „nie korzystał” zamiast treści „nie wystąpił”,

pkt 5 świadectwa pracy z dnia 27 maja 2016 roku, wydanego A. W. (1) przez S. M. (1) w ten sposób, że po słowach „informacja o zajęciu wynagrodzenia” wykreślić treść:

a) „Komornik B. B. (...)”,

b) po słowach (...) wykreślić treść „ (...) (potrącono 84,52 zł) oraz JR”

c) po słowach „ (...)” wykreślić treść „ A. P. (...), J. R. (...), J. R. (...), P. P. (...)”.

- pkt 6 świadectwa pracy z dnia 27 maja 2016 roku wydanego A. W. (1) przez S. M. (1) w ten sposób, że po słowach „21 dni – 2014 r” wykreślić treść „W okresie od 7.03.2016 do 24.03.2016 – nieobecność nieusprawiedliwiona” oraz zasądził od pozwanego S. M. (1), prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w R. na rzecz powoda A. W. (1) kwotę 120 złotych, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę powyższego wyroku stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

pozewem z dnia 4 kwietnia 2016 roku powód A. W. (2) złożył do Sądu Rejonowego w Radomsku pozew przeciwko S. M. (2), prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w R. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę. Sprawa toczyła się przed Sądem Rejonowym w Radomsku pod sygnaturą akt IV P 25/16. Jak ustalono w toku postępowania w okresie od 3 marca 2016 roku do dnia 24 marca 2016 roku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim. Strony w dniu 17 maja 2016 roku zawarły ugodę, na mocy której pozwany S. M. (1) cofnął oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodem A. W. (1) i wyraził zgodę na rozwiązanie umowy o pracę na zasadzie porozumienia stron.

W dniu 27 maja 2016 roku S. M. (1) wystawił A. W. (1) nowe świadectwo pracy.

W dniu 1 czerwca 2016 roku A. W. (1) otrzymał drogą pocztową świadectwo pracy od byłego pracodawcy S. M. (2), które zostało wystawione po zawarciu ugody w postępowaniu IV P 25/16.

W dniu 8 czerwca 2016 roku powód A. W. (1) razem z Ł. N. udał się do siedziby byłego pracodawcy S. M. (2) celem złożenia pisma o sprostowanie treści doręzonego świadectwa pracy.

Powód A. W. (1) zostawił wniosek o sprostowanie świadectwa pracy w siedzibie S. M. (1). Jednakże pracownica pozwanego M. J. stwierdziła, że nie może go przyjąć i powód ma się w celu złożenia wniosku o sprostowanie świadectwa pracy zwrócić bezpośrednio do S. M. (1), ewentualnie przyjść innego dnia. Pracownica pozwanego nie zgodziła się na pozostawienie pisma w siedzibie przedsiębiorcy, odmówiła jego przyjęcia. Powód pozostawił wniosek o sprostowanie świadectwa na biurku pracownika pozwanego, który zwrócił mu je na schodach budynku.

Z pisma Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyki we Wrocławiu B. B. wskazywało, że w stosunku do A. W. (1) nie była prowadzona żadna egzekucja. Postępowanie w sprawie (...) zostało przekazane do prowadzenia do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Radomsku J. R..

Z pisma Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi A. P. zastępowanego przez J. M. z miesiąca maja 2016 roku wynikało, że w stosunku do A. W. (1) nie była prowadzona żadna egzekucja. Postępowanie w sprawie (...) zostało prawomocnie umorzone w dniu 18 czerwca 2014 roku. Pismo Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa P. P. wskazywało, że w stosunku do A. W. (1) nie była prowadzona żadna egzekucja. Postępowanie w sprawie (...) zostało prawomocnie umorzone w dniu 1 kwietnia 2014 roku.

Z pisma Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Radomsku J. R. wynikało, że w stosunku do A. W. (1) była prowadzona egzekucja w zakresie kosztów postępowania komorniczego sprawie (...). Natomiast samo postępowanie egzekucyjne (...) zostało umorzone postanowieniem z dnia 12 września 2012 roku. Umorzono także inne postępowania: (...) w dniu 4 listopada 2014 roku, (...) w dniu 4 listopada 2014 roku, (...) w dniu 14 października 2013 roku.

W oparciu o powyższe Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że powództwo A. W. (1), co do zasady praktycznie w całości zasługuje na uwzględnienie. Sąd Rejonowy wskazał, że w myśl § 5 ust. 4 rozporządzenia, w sytuacji, gdy prawomocne orzeczenie sądu pracy zostało wydane w związku z rozwiązaniem przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu w tym trybie umów o pracę, pracodawca jest obowiązany wydać pracownikowi nowe świadectwo pracy i dokument ten powinien zawierać informację o nowym trybie rozwiązaniu umowy o pracę. Odnosząc się do zarzuty pozwanego, iż powód uchybił terminowi do złożenia powództwa o sprostowanie świadectwa pracy, Sąd Rejonowy podniósł, że złożenie pisma o sprostowanie przez powoda w dniu 8 czerwca 2016 roku należy uznać za skuteczne, nie można bowiem wymagać od powoda by dodatkowo przesyłał pismo za pośrednictwem operatora pocztowego, skoro dochował należytej staranności i udał się osobiście do siedziby pracodawcy w celu dopełnienia i dotrzymania terminu złożenia wniosku. Pracodawca ma natomiast obowiązek ustosunkowania się do złożonego wniosku, czego pozwany nie uczynił. Nie można, w ocenie Sądu I instancji, uznać za równoznaczną w świetle prawa czynność odmowy przyjęcia pisma przez pracownika pracodawcy z odmową sprostowania świadectwa pracy, która winna nastąpić na piśmie i być oświadczeniem samego pracodawcy. Dlatego też, zdaniem Sądu Rejonowego powód słusznie czekał 7 dni na decyzję pracodawcy, a następnie nie chcąc uchybić terminowi złożył w dniu 22 czerwca 2016 roku pozew do sądu.

W zakresie zarzutów pozwanego, co do braku podstaw prawnych do żądania sprostowania treści samego świadectwa pracy, Sąd Rejonowy zważył, że kwestia wystawiania i prostowania świadectwa pracy została uregulowana w art. 97 Kodeksu pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zm.) oraz w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. U. z 1996 r. nr 60, poz. 282 ze zm.). Żądanie sprostowania świadectwa pracy aktualizuje się w sytuacji, gdy złożone przez pracodawcę oświadczenie wiedzy zawiera informacje niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy lub też treść świadectwa jest niepełna, tj. nie obejmuje wszystkich elementów wymaganych na mocy Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 roku w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz.U. nr 60/96, poz. 282 ze zm.). Wydanie świadectwa zawierającego ewidentnie błędne informacje i niedokładności narusza zasadę rzetelnego i pełnego podawania w świadectwie pracy informacji wymaganych przez prawo. Weryfikacja świadectwa następuje zatem z punktu widzenia zawartych w nim informacji dotyczących stosunku pracy łączącego strony, pod kątem ich prawdziwości i pełności (A. M. Świątkowski, Kodeks Pracy, Komentarz, tom I, wyd. Beck, Warszawa 2004, str. 611).

Sąd Rejonowy zaznaczył, że wydanie niewłaściwego świadectwa pracy polegać może w szczególności na umieszczeniu w nim informacji niezgodnych ze stanem faktycznym. Świadectwo pracy jest bowiem dokumentem o ściśle określonej treści. Obowiązkowa treść świadectwa pracy nie została w pełni określona w przepisach Kodeksu pracy. Poza nim informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego określa Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu jego wydawania i prostowania (Dz. U. nr 60 poz.282 ze zmianami). Zgodnie z art. 97 § 2 k.p. w świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Ponadto w świadectwie pracy zamieszcza się wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia za pracę w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym. Na żądanie pracownika w świadectwie pracy należy podać także informację o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach.

W zakresie wniosku powoda o sprostowanie treści pkt 5 świadectwa pracy, Sąd Rejonowy wskazał, że świadectwo pracy jest drukiem, którego wygląd i treść określa ustawa. Jedną z obowiązkowych do podania na świadectwie pracy informacji jest ta o zajęciu komorniczym na wynagrodzeniu pracownika. Umieszczenie takiej informacji jest obowiązkiem pracodawcy (art. 97 § 2 KP). Jest na to przeznaczony ustęp 5 świadectwa pracy. Zakres informacji o zajęciu wynagrodzenia pracownika przez komornika powinien obejmować: numer sprawy egzekucyjnej, oznaczenie komornika prowadzącego egzekucję oraz wysokość kwot już wyegzekwowanych (ust. 5 załącznika do rozporządzenia MPiPS z 15.5.1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i

prostowania). Treść zapisu o zajęciu wynagrodzenia w świadectwie pracy potwierdza ponadto art. 884 § 2 ustawy z 17.11.1964 – Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 101 ze zm.; dalej: KPC), zgodnie z którym w razie rozwiązania stosunku pracy z dłużnikiem dotychczasowy pracodawca czyni wzmiankę o zajęciu należności w wydanym dłużnikowi świadectwie pracy, a jeżeli nowy pracodawca dłużnika jest mu znany, przesyła temu pracodawcy zawiadomienie komornika i dokumenty dotyczące zajęcia wynagrodzenia oraz powiadamia o tym komornika i dłużnika, przeciwko któremu toczy się postępowanie egzekucyjne. Przy czym pracodawca zamieszcza w świadectwie pracy wzmiankę o bieżącym zajęciu wynagrodzenia pracownika, a nie o wszystkich zajęciach wynagrodzenia, które miały miejsce w trakcie zatrudniania. Informacja o długach, które pracownik spłacił nie ma znaczenia dla kolejnego pracodawcy. Adnotacja o zajęciu wynagrodzenia może więc dotyczyć tylko spraw egzekucyjnych niezakończonych w chwili rozwiązania umowy o pracę. ***Z ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy wynika, że na dzień wydania nowego świadectwa pracy, tj na dzień 27 maja 2016 roku wszystkie toczące się przeciwko powodowi postępowania komornicze zostały umorzone.*** Jedynym obciążeniem jego wynagrodzenia pozostały koszty postępowania egzekucyjnego w kwocie 146,46 złotych, które to postępowanie było prowadzone w sprawie (...) przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Radomsku J. R.. Sąd Rejonowy uznał, że tę jedną sygnaturę akt i postępowanie w sprawie komorniczej należy w świadectwie pracy powoda pozostawić, gdyż jak już wskazano powyżej, umieszczenie w świadectwie pracy informacji o postępowaniu egzekucyjnym ma na celu egzekucję należności z tychże postępowań. Niewątpliwie mimo zakończenia formalnego postępowania do egzekucji pozostały jeszcze koszty tego postępowania. Na podstawie art. 770⁽¹⁾kpc prawomocne postanowienie komornika w przedmiocie kosztów podlega wykonaniu po uprawomocnieniu się bez potrzeby zaopatrywania go w klauzulę wykonalności. Komornik sądowy miał więc prawo egzekwować swoje koszty w wysokości 146,46 złotych wobec prawomocnego postanowienia o umorzeniu postępowania w sprawie (...). Wydanie postanowienia, w którym komornik sądowy określił wysokość kosztów egzekucyjnych nastąpiło bowiem właśnie w wyniku wydania postanowienia o umorzeniu sprawy (...). Co istotne, cel tej egzekucji został osiągnięty, bowiem właśnie dzięki temu zapisowi do dnia 30 czerwca 2016 roku należność ta została „odprowadzona- ściągnięta” z wynagrodzenia powoda przez nowego pracodawcę. W tym miejscu należy także zauważyć, że pracodawca uchylający się od obowiązków związanych z zajęciem wynagrodzenia przez komornika może zostać ukarany grzywną (art. 886 § 1 KPC). Pracodawca, który nie wykonał obowiązków wynikających z zajęcia wynagrodzenia albo dokonał wypłaty zajętej części wynagrodzenia pracownikowi, odpowiada za wyrządzoną przez to wierzycielowi szkodę (art. 886 § 3 KPC). Dlatego też, Sąd Rejonowy uznał, że mając na uwadze, iż w dniu sporządzenia świadectwa pracy istniała jeszcze do egzekucji należność z postępowania (...), to egzekucję tę należało w świadectwie pracy powoda umieścić.

W zakresie wniosku powoda o sprostowanie treści pkt 6 świadectwa pracy Sąd Rejonowy zważył że kwestia nieobecności powoda w okresie od 3 marca 2016 roku do dnia 24 marca 2016 roku na podstawie treści zwolnienia lekarskiego w sprawie IV P 25/16 została prawomocnie przesądzona- uzgodniona pomiędzy stronami. Postawą rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia pismem z dnia 24 marca 2016 roku była właśnie jego nieobecność w tymże okresie. W aktach sprawy znajduje się honorowane przez ZUS zwolnienie lekarskie i pismo ZUS potwierdzające, że w okresie 3 marca 2016 roku do dnia 24 marca 2016 roku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim, a więc w tym czasie jego nieobecność w pracy była usprawiedliwiona.

W ocenie Sądu Rejonowego pozwany miał świadomość tego faktu najpóźniej w dniu 17 maja 2016 roku, kiedy to właśnie na podstawie tej wiedzy zawarł z powodem ugodę i cofnął skutecznie swoje oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia w trybie dyscyplinarnym. Skoro więc kwestia ta była już rozpoznawana przez sąd w sprawie IV P 25/16, która to sprawa jest prawomocnie zakończona, a powód jeszcze przed dniem wystawienia świadectwa pracy tj., przed dniem 27 maja 2016 roku miał wiedzę w tym zakresie, to wpisanie w punkcie 6 świadectwa pracy, że okres ten jest nieusprawiedliwioną nieobecnością w pracy, należy uznać za niezasadne. Pozwany podnosił, że powód wraz innymi pracownikami zobowiązał się do dostarczenia w przypadku zachorowania zwolnienia lekarskiego do siedziby firmy, na którą to okoliczność strona pozwana przedłożyła dokument z podpisem pracownika - powoda. Jednakże jak już wskazano powyżej, okoliczność, że powód w dniach 3 marca 2016 roku – 24 marca 2016 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim i jego nieobecność w pracy była w tym czasie usprawiedliwiona, a pracodawca miał tę wiedzę przed dniem wystawienia nowego świadectwa pracy została przesądzona i udowodniona.

Z tych względów, Sąd Rejonowy zgodnie z żądaniem strony powodowej sprostował świadectwo w tym zakresie wpisując, że jest to okres nieobecności usprawiedliwionej.

W zakresie wniosku powoda o sprostowanie treści pkt. 4 ppkt 2. w zakresie informacji dotyczących urlopu bezpłatnego, Sąd Rejonowy podniósł, że w treści świadectwa pracy umieszczona jest obowiązkowa treść "korzystał z urlopu bezpłatnego". Zgodnie więc z zasadami języka polskiego odpowiedź na tak sformułowane „pytanie” brzmi „nie korzystał”. Pozwany wpisał natomiast treść „nie wystąpił”.

Sąd Rejonowy podkreślił, że z zeznań pozwanego wynika, że nie on wypełniał świadectwo pracy, a jego pracownik. W oparciu o akta sprawy i treść samego świadectwa pracy, Sąd I instancji ustalił, że świadectwo pracy wydawał pracodawca, w tym przypadku pozwany S. M. (1). Pod wydanym świadectwem pracy widnieje także podpis pracodawcy- S. M. (1). Okoliczność, że sam dokument świadectwa pracy sporządzała inna osoba, w tych okolicznościach nie może zdaniem Sądu Rejonowego stanowić podstawy do oddalenia powództwa. O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 k.p.c., na zasadzie odpowiedzialności za wynik sporu, przy czym Sąd Rejonowy przyjął, że powód wygrał sprawę w całości, a o kosztach zastępstwa procesowego Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie biorąc pod uwagę wysokość wynikającą z § 9 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz 1800).

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł pozwany, zaskarżając powyższy wyrok w całości zarzucając zaskarżanemu orzeczeniu istotne uchybienia procesowe, mające wpływ na wynik sprawy tj. naruszenie art. 232 k.p.c. poprzez :

- przyjęcie, że niezasadne było umieszczenie przez pozwanego w świadectwie pracy z 27 maja 2016 r. wzmianki o zajęciu wynagrodzenia w sprawach (...), JR KM (...), (...), (...), (...),(...) (pkt 5 świadectwa pracy, pkt 2 wyroku) - w sytuacji gdy, pozwany pracodawca na dzień wydania powodowi świadectwa pracy z 27 maja 2016 r. nie posiadał wiedzy o umorzeniu, bądź zakończeniu tych postępowań, natomiast wiedzę o stanie wszystkich egzekucji powziął dopiero w dniu 22 czerwca 2016 r. już po wydaniu świadectwa pracy i jednocześnie po wytoczeniu powództwa w niniejszej sprawie. Dodatkowo wiedzę tę pozwany powziął jedynie w wyniku własnych działań, podjętych w sprawie ustalenia stanu prowadzonych postępowań egzekucyjnych;

- niezasadne usunięcie zapisu „nie wystąpił” i dokonanie zapisu „nie korzystał” z uwagi na poprawność pierwszego zapisu;
- niezasadność sprostowania świadectwa w pkt 6, w sytuacji antydatowanego zwolnienia lekarskiego powoda i istniejących wątpliwości w tym zakresie organu ZUS (na dzień wydania świadectwa pracy);

Mając na uwadze powyższe naruszenia, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest niezasadna i jako taka podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe. Sąd Rejonowy właściwie przeprowadził wnikliwe postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy. Sąd Odwoławczy podzielił ustalenia i rozważania prawne Sądu Okręgowego (por. wyroki Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998 r. I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24 poz. 776, z 22 lutego 2010 r. I UK 233/09). Sąd Rejonowy wydał prawidłowe rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawa.

Na wstępie wskazać należy, iż apelacja pozwanego, wniesiona przez profesjonalnego pełnomocnika-adwokata, zarzuca jedynie naruszenie przez Sąd Rejonowy przepisu art.232 k.p.c, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Apelujący nie sformułował przy tym żadnych zarzutów dotyczących naruszenia przez Sąd I instancji innych przepisów w zakresie prawa procesowego, w tym art. 233 § 1 k.p.c., ani też przepisów prawa materialnego, w uzasadnieniu apelacji skarżący skoncentrował się jedynie na własnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego i przedstawieniu wywiedzionych z tej oceny wniosków.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w apelacji wskazać należy, iż są one niezasadne.

Dokonując analizy prawidłowości wydanego w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia wskazać należy, iż jego podstawę prawną statuuje przepis art. 97 Kodeksu pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502 ze zm.) oraz w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. U. z 1996 r. nr 60, poz. 282 ze zm.), które w sposób szczegółowy zostały już omówione w uzasadnieniu przez Sąd Rejonowy, tak więc Sąd Okręgowy nie widzi potrzeby ich ponownego przytaczania. Oczywistym jest w świetle powyższych uregulowań, iż pracodawca ma obowiązek wydania pracownikowi świadectwa pracy zawierającego rzetelne i aktualne na dzień wydania świadectwa informacje. Pracodawca winien więc dążyć do maksymalnej staranności, aby takowe dane uzyskać, tym bardziej, że gdy złożone przez pracodawcę oświadczenie wiedzy zawiera informacje niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy lub też treść świadectwa jest niepełna, aktualizuje się żądanie sprostowania świadectwa pracy. Weryfikacja świadectwa następuje zatem z punktu widzenia zawartych w nim informacji dotyczących stosunku pracy łączącego strony, **pod kątem ich prawdziwości i pełności** (A. M. Świątkowski, Kodeks Pracy, Komentarz, tom I, wyd. Beck, Warszawa 2004, str. 611). Jedną z obowiązkowych do podania na świadectwie pracy informacji jest ta o zajęciu komorniczym wynagrodzenia pracownika, przy czym pracodawca zamieszcza w świadectwie pracy wzmiankę o bieżącym zajęciu wynagrodzenia pracownika, a nie o wszystkich zajęciach wynagrodzenia, które miały miejsce w trakcie zatrudniania. **Z ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy wynika, że na dzień wydania nowego świadectwa pracy, tj na dzień 27 maja 2016 roku wszystkie toczące się przeciwko powodowi postępowania komornicze zostały umorzone.** Jedynym obciążeniem jego wynagrodzenia pozostały koszty postępowania egzekucyjnego w kwocie 146,46 złotych, które to postępowanie było prowadzone w sprawie (...) przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Radomsku J. R.. Podnoszona przez skarżącego okoliczność, iż pracodawca w dacie wydania świadectwa pracy nie posiadał aktualnej wiedzy w powyższym zakresie nie może odnieść zamierzonego skutku. Wszak ustawodawca przewidział siedmiodniowy termin wydanie świadectwa uznając, iż jest to wystarczający okres czasu na uzyskanie danych niezbędnych do sporządzenia powyższego dokumentu. W ocenie Sądu, w dobie powszechnie już stosowanej poczty elektronicznej, faksu, telefonii stacjonarnej i komórkowej, nie ma potrzeby posługiwania się zwykłą korespondencją listową i uzyskanie potrzebnych informacji nie stanowi żadnego problemu. Pozwany winien więc dokładając należytej staranności skorzystać z dobrodziejstw XXI wieku i uniknąłby w ten sposób niekorzystnych dla siebie konsekwencji. Adekwatne uwagi można poczynić w zakresie zapisu dotyczącego pobytu powoda na zwolnieniu lekarskim, tym bardziej, że informacje o pobycie powoda na zwolnieniu lekarskim zostały pozwanemu przekazane w sprawie sygn. akt IVP 25/16, i stanowiły asumpt do zmiany stanowiska pracodawcy w zakresie trybu rozwiązania z pozwanym stosunku pracy. Nadto pozwany mógł uzyskać stosowne informacje w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu meriti w zakresie sprostowania świadectwa pracy powoda w powyższym zakresie.

Za prawidłowe należy uznać także rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie wniosku powoda o sprostowanie treści pkt. 4 ppkt 2, poprzez wpisanie: „nie korzystał”. W miejsce: „nie wystąpił”. Wszak okolicznością istotną jest, czy pracownik **korzystał z urlopu**, nie zaś, **czy wystąpił z wnioskiem** do pracodawcy o skorzystanie z takiej formy urlopu. Sformułowanie „nie wystąpił” w żadnym razie nie daje nam odpowiedzi na pytanie, czy pracownik korzystał z urlopu.

Odnosząc się wreszcie do kwestii podnoszonej przez pozwanego w zakresie ewentualnego przekroczenia przez powoda terminu określonego w art.97 § 2¹ k.p. Sąd stwierdza, iż nie może ona odnieść skutku w postaci zawnioskowanej przez apelującego, albowiem Sąd Rejonowy uznał, iż powód terminu dochował, zaś skarżący nie kwestionował poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, ani też dokonanej oceny dowodów. Nadto, w ocenie Sądu Okręgowego, wystąpienie powoda do pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy nie jest warunkiem otwarcia drogi sądowej do wystąpienia z powództwem o sprostowanie świadectwa pracy. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w postanowieniu z dnia 8 czerwca 2016 r., sygn. I PZ 4/16, i stanowisko powyższe Sąd Okręgowy akceptuje.

Dlatego też, mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c oddalił apelację, jako niezasadną.